

SABAA
TAHIROVÁ
NEBE
PO BOUŘI

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

HOST

The Sky Beyond the Storm

Copyright © 2020 Sabaa Tahir

Cover photo by brizardh — stock.adobe.com

Map by Jonathan Roberts

Translation © Petra Johana Poncarová, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0974-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-0975-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0976-8 (MobiPocket)

I

TEMNONOŠ

Probudil jsem se v září mladého světa, v němž člověk znal lov a kámen, ale nikoliv orbu a ocel. Ten svět voněl deštěm, zemí a životem. Voněl nadějí.

Povstaň, milovaný.

Hlas, který promluvil, byl obtěžkán tisíciletími mimo dosah mého chápání. Byl to hlas otce, hlas matky. Stvořitele a ničitele. Promlouval jím Maúth, který je sama Smrt.

Povstaň, dítě plamene. Povstaň, neboť tě očekává domov.

Kéž bych se nenaučil ctít a strážít svůj domov. Kéž bych neobjevil kouzla, nemiloval ženu, nezpłodil děti, neutěšoval duchy. Kéž by mě Maúth nikdy nepojmenoval.

„Meherjo.“

Mé jméno mě přivolá z minulosti na deštěm bičované návrší na venkově v zemi Námořníků. Můj starý domov je Místo čekání, které lidé znají jako Stinný hvozd. Nový domov si vystavím na kostech svých nepřátel. V Umbeřiných očích jasných jako slunce ruměně hoří starodávný hněv.

„Meherjo, očekáváme tvé rozkazy.“ V levé ruce svírá glévu, zbraň, již tvoří čepel nasazená na dřevci. Její ostří bíle žhne hor-kem. „Už ghúlové podali hlášení?“

Umber zkroutí rty. „Pročesali Delfinium, Antium, a dokonce i Místo čekání,“ oznámí mi. „Ale to děvče nenašli. Ji ani Krkavce už celé týdny nikdo neviděl.“

„Ať ghúlové vyhledají v Marinnu Darina ze Serry,“ přikážu. „Ková zbraně v přístavním městě Adisa. Ti tři se nakonec opět sejdou.“

Umber skloní hlavu a společně pozorujeme vesnici pod námi: změt kamenných obydlí, která sice dokážou odolat ohni, avšak dřevěné šindele na střeších mu podlehnou. Třebaže je téměř stejná jako jiné vesnice, které jsme zničili, v jedné věci se odlišuje. Je to poslední osada našeho tažení. Salva na rozloučenou s Marinem, než pošlu Válečníky na jih, aby se spojili se zbytkem armády Keris Veturie.

„Lidé jsou připraveni k útoku, Meherjo.“ Umberina záře zčervená. Její odpor k našim válečnickým spojencům je téměř hmatatelný.

„Vydej rozkaz,“ vyzvu ji. Mí příbuzní se za mými zády jeden za druhým proměňují ze stínů v plameny a osvětlují chladné nebe.

Ve vesnici se rozezná poplašný zvon. Strážný nás zahlédl a v panice křičí. Vstupní brána — kterou místní narychlo vztyčili po útocích na sousední osady — se zavře, rozhoří se lampy a výkřiky zbarví noční vzduch hrůzou.

„Uzavřete východy,“ přikážu Umber. „Děti nechte, ať tu zvěst rozhlásí dál. Maro,“ oslovím drobného džina, jehož úzká ramena neodpovídají moci, která se v jeho těle skrývá, „máš dost sil na to, co musíš udělat?“

Maro přikývne. Spolu s ostatními proudí kolem mě: pět ohnivých řek podobných těm, které prýští z mladých hor na jihu. Džinové prorazí branou, ze které se vzápětí začne kouřit.

Za nimi následuje polovina válečnické legie, a když už je vesnice v plamenech a moji příbuzní se stáhnou, vojáci se pustí do

řezničiny. Jekot živých rychle utichne. Výkřiky mrtvých dozní-
vají déle.

Jakmile se vesnice obrátí v popel, vyhledá mě Umber. Stejně
jako ostatní džinové i ona teď žhne jen velmi slabě.

„Vane příznivý vítr,“ oznámím jí. „Rychle se dostanete domů.“

„Ale my chceme zůstat s tebou, Meherjo,“ namítne. „Jsme silní.“

Tisíc let jsem věřil, že mým osudem jsou pomsta a zloba. Že už
nikdy nespatriím tu krásu, když se moji příbuzní pohybují světem.
Že už nikdy nepocítím teplo jejich plamene.

Avšak čas a houževnost mi umožnily znovu vytvořit Hvězdu —
zbraň, již auguri použili k uvěznění mého lidu. A já jsem je tou-
téz zbraní osvobodil. Teď se kolem mě shlukují nejsilnější z mých
příbuzných. A třebaže od chvíle, kdy jsem zničil stromy, které je
věznily, už uplynuly celé měsíce, stále mi v jejich přítomnosti zpí-
vá kůže.

„Běžte,“ vybidnu je jemně. „V nadcházejících dnech vás budu
potřebovat.“

Jakmile odejdou, pustím se po dlážděných ulicích vesnice a sna-
žím se vyčenichat známky života. V dávné válce s lidmi ztratila
Umber děti, rodiče i milence. Díky své zuřivosti je důkladná.

Závan větru mě odnese k jižní zdi obepínající vesnici. Ve vzdu-
chu je cítit násilí, ke kterému zde došlo. Ale kromě něj je tu ještě
něco.

Bezděčně zasyčím. Ten pach je lidský, ale má v sobě nadpřiro-
zený lesk. Na mysli mi vytane tvář té dívky. Laia ze Serry. Podobně
je cítit její podstata.

Ale proč by se ukrývala v námořnické vesnici?

Uvažuji o tom, že bych na sebe vzal lidskou podobu, ale na-
konec si to rozmyslím. Je to náročný úkol a není radno se do něj
pouštět jen tak. Místo toho si přitáhnu k tělu plášť, aby mě chrá-
nil před deštěm, a sleduju stopu k chatrči vedle pobožené zdi.

Ghúlové, kteří se mi plouží u nohou, kňučí vzrušením. Ta stvoření se sytí bolestí a vesnice je jí plná. Odstrčím je a vstoupím do chatrče sám.

Vnitřek chalupy osvětluje domorodá lampa a veselý oheň, nad nímž je usazená trojnožka se spálenou chlebovou plackou, ze které se ještě kouří. Na kredenci stojí váza s růžovými zimními růžemi a na stole pohár vody ze studny pokrytý sraženou vlhkostí.

Ať už tu byl kdokoliv, odešel teprve před chvílí.

Anebo spíš chce, aby to tak vypadalo.

Obním se, protože džinská láska není přelétavá. Laia ze Serry se mi vryla do srdce. Když se dotknu hromady přikrývek v patě postele, rozpadnou se na popel. Pod nimi se ukrývá dítě, které se třese hrůzou a Laia ze Serry to zcela očividně není.

A přesto z něj mám podobný pocit.

Není to proto, jak se chová, protože srdce Laiy ze Serry obepíná žal, kdežto tohoto chlapce svírá strach. Laiina duše se zatvrdila kvůli utrpení, zatímco tento chlapec je měkký a až dosud jeho radost nic nezkalilo. Je to námořnické dítě a nemůže mu být více než dvanáct let.

Avšak to, co číhá hluboko v jeho nitru, mi připomíná Laiu. Nepoznatelná temnota v jeho mysli. Jeho černé oči se zahledí do mých a zdvihne ruce.

„Zmi... zmiz!“ Možná to chtěl vykřiknout. Avšak hlas se mu zadrhne a chlapec zarývá nehty do dřeva. Když mu chci zlomit vaz, znovu zdvihne ruce a jakási neviditelná síla mě odstrčí o kus dál.

To dítě vládne divokou a znepokojivě povědomou mocí. Napadne mě, jestli by to mohla být džinská kouzla, ale třebaže ke spojení mezi lidmi a džiny skutečně docházelo, nikdy z nich nemohly vzejít děti.

„Zmiz, ohavné stvoření!“ Chlapec si díky mému ústupu dodá odvahy a něco po mně hodí. Bodá to jako růžové trny. Je to sůl.

Má zvědavost opadne. Ať už v tom dítěti žije cokoliv, mám dojem, že je to nadpřirozené, takže sáhnu po kose, kterou mám pověšenou na zádech. Než může pochopit, co se děje, podříznu mu kosou hrdlo, odvrátím se a už myslím na jiné věci.

Ale pak ten chlapec promluví a já zůstanu stát jako přimražený. Jeho hlas osudově hřímá, jako když z úst džina prýští proroctví. Avšak ta slova jsou zkomolená, jako příběh vyprávěný skrze vodu a skály.

„Sémě, které spalo, se probouzí, a plod rozkvětu je posvěcen v lidském těle. A tak byl počat tvůj zánik, Milovaný, a spolu s ním i rozlámání... rozlámání...“

Džin by to proroctví dokončil, jenže tento chlapec je pouhý člověk a jeho tělo je jen křehká nádoba. Z rány na krku se mu řine krev a on se zhroutí k zemi mrtvý.

„Co jsi pro všechno na světě zač?“ oslovím temnotu v tom dítěti. Ta však uprchne a s ní i odpověď na mou otázku.

II

LAIA

Vypravěčka v hostinci Ukája si podmanila všechny shromážděné v hlavní místnosti. V ulicích Adísy kvílí zimní vítr a třese okapy a stejně silně se chvěje i domorodá kehanni. Zpívá o ženě, která bojuje, aby zachránila svou pravou lásku před pomstychtivým džinem. Dokonce i ti nejopilejší štamgasti jsou jako u vytržení.

Pozoruju kehanni od stolu v rohu místnosti a přemýšlím, jaké to asi je, vykonávat takové povolání. Nabízet těm, které člověk potká, dar příběhu, místo aby je podezíral, že jsou to nepřátelé, jež se ho chystají zabít.

Při tom pomyslení se znovu rozhlédnu po místnosti a nahmátám dýku, kterou mám u pasu.

„Když si tu kápi stáhneš ještě níž,“ pošeptá mi Músa z Adísy, který sedí vedle mě, „budou si lidi myslet, že jsi džin.“ Músa se rozvaluje na židli po mé pravé ruce. Vedle něj sedí můj bratr Darin. Usadili jsme se u jednoho ze zamlžených oken hostince, kam neproniká teplo krbu.

Ale já zbraň z ruky nepustím. Naskočila mi husí kůže a instinkt mě upozorňuje na nepřátelské oči, které mě pozorují. Avšak pohledy všech se upírají na kehanni.

„Přestaň se ohánět tou dýkou, ápan.“ Músa používá námořnické uctivé oslovení pro mladší sestru a mluví tak podrážděně jako občas Darin. Včelaři, jak se Músovi přezdívá, je osmadvacet

let — je starší než já a můj bratr. Možná právě proto tak rád všechny komanduje.

„Hostinská je naše spojenkyně,“ dodá. „Tady nejsou žádní nepřátelé. Uvolni se. Stejně nemůžeme nic podnikat, dokud se nevrátí Krkavec.“

Jsmo obklopeni Námořníky a Učenci, Domorodců je tu jen několik. A přesto, když kehanni dovypráví svůj příběh, místnost propukne v jásot. Je to tak náhlé, že povytáhnou dýku.

Músa mě chytne za ruku a vyprostí mi z ní rukojeť. „Podařilo se ti odvést Eliase Veturia ze Šerosrázu, vypálit kaufské vězení, pomáhalas u porodu válečnického císaře uprostřed války a čelilas Temnonošovi víckrát, než si pamatuju,“ připomene mi, „a teď se polekáš rámusu v hospodě? Myslel jsem si, že nevíš, co je to strach, ápan.“

„Nech ji na pokoji, Múso,“ zarazí ho Darin. „Lepší je být ustrašený než mrtvý. Helena by s tím souhlasila.“

„Ale ona je Maska,“ namítne Músa. „Ty mají stihomam už od narození.“ Učenec pozoruje dveře a dobrá nálada jej opouští. „Už by tu měla být.“

Je to zvláštní, strachovat se o Krkavce. Ještě před pár měsíci jsem byla přesvědčená, že ji budu nenávidět až do smrti. Ale pak Grímarr a jeho karkaunské hordy oblehly Antium a Keris Veturie město zradila. Tisíce Válečníků a Učenců včetně mě, Krkavce a jejího novorozeného synovce, nyní císaře, uprchly do Delfinia. A Krkavcova sestra, císařovna regentka Livie, osvobodila Učence, kteří dosud žili v otroctví.

A mezitím se ze mě a Heleny Aquilly jakýmsi způsobem staly spojenkyně.

Hostinská, mladá Učenka přibližně v Músově věku, se vynoří z kuchyně s podnosem plným jídla. Žene se k nám a předchází ji mučivě vábivá vůně dýňové polévky a česnekových placek.

„Múso, můj milý, nezdržíš se ještě jednu noc?“ Hostinská položí podnos na stůl a mě najednou popadne strašný hlad.

„Bohužel ne, Haino.“ Músa vyhodí do vzduchu zlatou marku a hostinská ji pohotově chytí. „To by mělo na nocleh stačit.“

„Bohatě.“ Haina strčí minci do kapsy. „Nikla znovu zvýšila daně pro Učence. Mé sousedce Nyle minulý týden zavřeli pekárnu, protože nemohla zaplatit.“

„Přišli jsme o největšího spojence.“ Músa má na mysli starého krále Irmanda, který je už několik týdnů nemocný.

„A bude to ještě horší.“

„Tys byl přece Niklin manžel,“ nadhodí Haina. „Nemohl by sis s ní promluvit?“

Músa se na Hainu jízlivě usměje. „Nemohl. Pokud ovšem nechceš, aby daně narostly ještě víc.“

Hostinská odejde a Músa se chopí talíře s polévkou. Darin popadne podnos se smaženými plody ibiškovce, ze kterých ještě kape olej.

„Před hodinou jsi spořádal čtyři palice kukuřice, které jsme koupili u stánku,“ syknu na bratra a popadnu košík s chlebem. Když mu ho vytrhnu z ruky, prudce se otevřou dveře. Dovnitř zavane sním a spolu s ním vstoupí i vysoká štíhlá žena. Stříbrně plavé vlasy spletené do koruny z copů jí téměř zakrývá kápě. Na okamžik se zaleskne řvoucí pták na prsním plátu její zbroje, ale ona si hned přitáhne plášť a rázným krokem dojde k našemu stolu.

„To je ale vůně.“ Krkavec válečnického Impéria dosedne na židli naproti Músovi a sebere mu polévku.

Když vidí jeho mrzutý výraz, pokrčí rameny. „Dámy mají přednost. A to platí i pro tebe, kováři.“ Postrčí ke mně Darinův přetékající talíř a já se dám do jídla.

„Tak co?“ zeptá se Músa Krkavce. „Pomohl ti ten naleštěný opeřenec na hrudi k audienci u krále?“

Krkavci se zablýskne ve světlých očích. „Tu tvou ženu,“ odsekne, „bych nejradši...“

„Odcizenou ženu,“ opraví ji Músa. Kdysi jeden druhého zbožňovali. Ale už to neplatí. Je to trpký konec lásky, která, jak doufali, měla vytrvat po celý život.

Ten pocit dobře znám.

Do mysli se mi vloudí Elias Veturius, třebaže jsem se ho snažila vytěsnit. Je takový, jako když jsem ho viděla naposledy: vzdálený a přísný před Místem čekání. *Všichni jsme jen návštěvníci v životech těch druhých*, odbyl mě. *Brzy na mě zapomeneš*.

„A co princezna říkala?“ zeptá se Darin Krkavce a já zaplaším myšlenky na Eliase.

„Ani se mnou nepromluvila. Správkyně paláce mi řekla, že princezna si mou žádost vyslechne, až se králi Irmandovi udělá lépe.“

Krkavec probodává Músu pohledem, jako by jí audienci odmítl on sám. „A zpropadená Keris sedí v Seře a dává setnout hlavu všem Nikliným vyslancům. Námořníci nemají v Impériu jiné spojení. Tak proč se se mnou odmítá setkat?“

„To bych taky moc rád věděl,“ přisvědčí Músa a duhový záblesk poblíž jeho tváře mi prozradí, že jeho elfové, droboučká okřídlená stvoření, která mu slouží jako zvědové, jsou poblíž. „Ale ačkoliv mám oči na mnoha místech, Krkavče, Niklina mysl k nim nepatří.“

„Měla bych být v Delfiniu.“ Krkavec se dívá na vyjící sněhovou vánici. „Musím za rodinou.“

Ustaraně svráští čelo, což je u ní nezvyklé, neboť většinou se tváří neproniknutelně. Během pěti měsíců, které uplynuly od našeho útěku z Antia, Helena odrazila asi tucet pokusů o vraždu mladého císaře Zachariáše. Chlapeček má nepřátele jak mezi Karkauny, tak mezi spojenci Keris Veturie na jihu. A všichni jsou vytrvalí.

„S tím jsme počítali,“ poznamená Darin. „Takže je rozhodnuto?“
Krkavec a já přikýveme, ale Músa si odkašle.

„Vím, že Krkavec potřebuje s princeznou mluvit,“ řekne, „ale rád bych veřejně podotkl, že mi ten plán přijde příliš riskantní.“

Darin se uchechtne. „Podle toho se pozná, že ho vymyslela Laia — je to naprosto šílené a pravděpodobně to skončí smrtí.“

„A co tvůj stín, Válečnice?“ Músa se rozhlédne, jako by se tu zničehonic mohl objevit Avitas Harper. „Jaký nevděčný úkol jsi tomu ubožákovi přidělila teď?“

„Harper má svou práci.“ Krkavec na okamžik ztuhne, ale vzápětí už zase vdechuje vůni jídla. „O něj se nestarej.“

„Musím v kovárně vyřídít poslední dodávku.“ Darin vstane. „Za chvíli se sejdeme u brány, Laio. Přeju vám všem hodně štěstí.“

Dívám se, jak bratr vychází z hostince, a zmocní se mě neklid. Zatímco jsem byla v Impériu, bratr na mou žádost zůstal v Marinu. Před týdnem jsme se shledali, když jsem společně s Krkavcem a Avitasem přijela do Adísy. A teď se zase loučíme. *Jen na pár hodin, Laio. Nic se mu nestane.*

Músa ke mně postrčí talíř. „Jez, ápan,“ pobídne mě vlídně. „Když člověk nemá hlad, hned je všechno lepší. Pošlu elfy, aby dali na Darina pozor, a až odbije sedmá, sejdeme se u severovýchodní brány.“ Pak se odmlčí a sraští čelo. „Buď opatrná.“

Když i Músa zamíří ven, Krkavec si hlasitě odkašle. „Námořnické strážce si na Masku nepřijdou.“

S tím musím souhlasit. Viděla jsem, jak sama odrážela útoky celé armády Karkauků, aby mohly tisíce Válečníků a Učenců uprchnout z Antia. Jen málo Učenců by se mohlo postavit Masce. A Krkavci se nikdo nevyrovná.

Helena zmizí ve svém pokoji, aby se převlékla, a já jsem po dlouhé době poprvé chvíli sama. Ve městě vyzvání pátá. V zimě přichází noc brzy a střecha úpí ve vichřici. Přemýšlím o Músových

sloveh, pozoruju bujaré osazenstvo hostince a snažím se se-
třást pocit, že mě někdo pozoruje. *Myslel jsem, že nevíš, co je to
strach.*

Když to Músa vyslovil, málem jsem se rozesmála. *Strach je tvůj
nepřítel jen ve chvíli, kdy mu to dovolíš.* To mi kdysi dávno řekl
kovář Spiro Teluman. Některé dny se mi ta slova daří snadno na-
plňovat. A jindy mě tíží v hloubi duše tak, že je neunesu.

Všechno, co Músa zmínil, jsem opravdu udělala. Ale také jsem
nechala Darina napospas Masce. Kvůli mně zemřela moje přítel-
kyně Izzi. Uprchla jsem Temnonošovi, ale nevědomky jsem mu
pomohla osvobodit jeho příbuzné. Přivedla jsem na svět císaře,
ale dovolila jsem, aby moje matka obětovala život za mě a za
Krkavce.

Ještě teď, po několika měsících, vídám matku ve snech. Je
bělovlasá a zjizvená, oči jí planou a svým lukem odráží vlnu úto-
čících Karkaunů. Ona se nebála.

Jenže já nejsem jako matka. A nejsem se svým strachem sama.
Darin nemluví o hrůzách, jimž čelil v kaufském vězení. A Krkavec
nemluví o dni, kdy císař Markus povraždil její rodiče a sestru. Ani
o tom, jaké to bylo uprchnout z Antia s vědomím, co Karkauni
napáchají na jejím lidu.

Nevědět, co je to strach. Nikoli, to víme všichni. Lepší by bylo
říct, že jsme všichni prokletí.

Krkavec schází po schodech a já vstanu. Má na sobě tmavě
šedé šaty převázané v pase, jaké nosí palácové služebné, a plášť
stejně barvy. Málem bych ji nepoznala.

„Přestaň na mě civět.“ Krkavec si zastrčí pramínek vlasů pod
obyčejný šátek, kterým si zakryla copy, a postrčí mě ke dveřím.
„Nebo si té uniformy někdo všimne. Pojď. Máme zpoždění.“

„Kolik zbraní máš pod tou sukni?“

„Pět... ne, počkej...“ Přešlápne z jedné nohy na druhou. „Sedm.“

Vyjdeme ven z hostince na zasněženou ulici plnou lidí. Opře se do nás vítr a já hledám rukavice, protože skoro necítím konečky prstů.

„Máš sedm zbraní.“ Usměju se na Krkavce. „Ale vzít si rukavice tě nenapadlo.“

„V Antiu je větší zima.“ Krkavec pohlédne na dýku, kterou mám u pasu. „A já navíc nepoužívám otrávená ostří.“

„Možná bys jich potom nepotřebovala tolik.“

Krkavec se na mě zazubí. „Hodně štěstí, Laio.“

„Ne abys někoho vraždila, Krkavče.“

Krkavec zmizí v davu jako přízrak a díky čtrnácti letům výcviku je téměř stejně nenápadná, jako budu za chvíli já. Dřepnu si, jako bych si chtěla zavázat tkaničky, a zahalím se neviditelností.

I za dne je Adísa se svými terasami a domy s pestrobarevnými omítkami okouzlující. Ale v noci je přímo oslnivá. Téměř na všech domech visí domorodé lucerny a jejich pestrobarevná sklíčka se třpytí i v bouři. Zdobnými okenicemi proniká světlo lamp a vrhá na sníh zlaté obrazce.

Hostinec Ukája se nachází na vysoké terase s výhledem jak na zátoku Fári na severozápadě města, tak na zátoku Aftáb na severovýchodě. V mořských zátokách, mezi horami plovoucího ledu, dovádějí velryby, vyskakují nad hladinu moře a znovu se potápějí.

Ve středu města se vypíná k nebi ohořelá věž velké knihovny. Pořád stojí, i navzdory požáru, který ji téměř zničil při mé poslední návštěvě.

Avšak mou pozornost nejvíc poutají místní lidé. I když zuří bouře ze severu, Námořníci jsou vystrojeni v nejlepších šatech: rudé, modré a fialové vlněné látky vyšívané sladkovodními perly a zrcátky, vlnající pláště lemované kožešinou a bohatě zdobené zlatou nití.

Možná že bych se tu jednoho dne mohla usadit. Většina Námořníků nesdílí Nikliny předsudky. Možná bych i já mohla nosit krásné šaty a bydlet v modrém domě se zelenou šindelovou střechou. Bavit se s přáteli, stát se léčitelkou. Seznámit se s nějakým pohledným Námořníkem a pohlavkovat Darina a Músu, až si mě kvůli němu budou nemilosrdně dobírat.

Snažím se udržet si ten obraz v mysli. Jenže já nechci žít v Marinu. Já chci písek a příběhy a jasné noční nebe. Chci se dívat do světla šedých očí plných lásky s troškou hříšnosti, po kterých toužím. Chci vědět, co mi to před rokem a půl řekl sadhésky, když jsme spolu tančili na Měsíční slavnosti v Seře.

Chci zpátky Eliase Veturia.

Tak dost, Laio. Učenci a Válečníci v Delfiniu na mě spoléhají. Músa má podezření, že Nikla Krkavcovu žádost nevyšlechnou, a proto jsme vymysleli způsob, jak ji k tomu přinutit. Ale pokud neprojdou ulicemi do paláce, náš plán nevyjde.

Ubírám se do centra Adísy a cestou slyším útržky hovoru. Adísané mluví o útocích na odlehlé vesnice. O netvorech, kteří se potulují po venkově.

„Slyšel jsem, že jsou tam stovky mrtvých.“

„Synovcův regiment odjel před několika týdny a nic jsme o něm neslyšeli.“

„To jsou jen fámy...“

Jenže já vím, že nejsou. Músovi elfové nám dnes ráno podali hlášení. Když pomyslím na pohraniční vesnice, které byly vypáleny do základů a jejichž obyvatelé byli povražděni, sevře se mi žaludek. Uličky, jimiž procházím, jsou čím dál užší a svítí v nich stále méně pouličních lamp. Najednou za sebou zaslechnu cinkot penízků a prudce se otočím, ale nikdo tam není. Když zahlédnu palácovou bránu, přidám do kroku. Brána je vykládaná onyxem a perletí a pod narůžovělým nebem, z něž se sype sníh, stříbrně září.

Drž se od té zpropadené brány dál, varoval mě Músa. Hlídej jí Džadúny a ty svou neviditelnost ihned prohlédnou.

Čarodějně Džadúny pocházejí z neznámých zemí, které se rozkládají za velkou pustinou, tisíce kilometrů na západě. Několik z nich slouží námořnické královské rodině. Kdybych na některou z nich narazila, znamenalo by to vězení nebo smrt.

Naštěstí má palác i boční vstupy pro služebné, posly a správce, kteří udržují královské sídlo v chodu. U těch nehlídají Džadúny, nýbrž obyčejné strážce, a kolem těch snadno proklouznu.

Ale jakmile se ocitnu v paláci, znovu uslyším ten zvuk — cinkání penízků.

Palácový komplex je obrovský, má tvar písmene U a uprostřed se prostírají rozlehlé pečlivě upravené zahrady. Chodby v paláci jsou široké jako bulvár a tak vysoké, že člověk sotva dohlédne na stropní fresky na světlém kameni.

A všude jsou zrcadla. Když zahnu za roh, do jednoho z nich pohlednu a zachytím záblesk zlatých penízků a jasně modrého šatu. Rozbuší se mi srdce. Že by to byla Džadúna? Ale postava zmizí natolik rychle, že si ji nestačím prohlédnout.

Vrátím se zpět a zaměřím tam, kde zmizela. Ale najdu tam jen chodbu, v níž hlídají dva strážníci. Se svým pronásledovatelem — ať už je to kdokoliv nebo cokoliv — se budu muset vypořádat až ve chvíli, kdy se objeví. Teď se musím dostat do trůnního sálu.

Músa nám řekl, že když zvoní šestá, princezna odchází z trůnního sálu do jídelny. *Vejdí dovnitř přes jižní předpokoj. Polož na trůn dýku a uteč.* Jakmile to strážce uvidí, odvedou Niklu do jejích komnat.

Nikdo nepřijde k úhoně a my dostaneme Niklu tam, kde ji potřebujeme mít. Krkavec na ni bude čekat a přednese svou prosbu.